

Bir Motif, İki Şair: “Mi’râca Davetin Tebliği” Motifini Süleyman Çelebi ile Şeyh Gâlib’in İşleyişi

Metin AKAR*

Özet: Mi’râc, Hz. Muhammed’in Mekke’den Kudüs’e, oradan da göklere yaptırıldığı seyahatin ve dinler tarihinin eşsiz mu’cizesinin adıdır. Tanrı, “mi’râca davetin tebliği” işini Cebrâîl’e vermiştir. Cebrâîl’in bu görevi nasıl yaptığı, -bu konuda âyet ve hadîs olmadığı için-, şairler tarafından farklı farklı anlatılmıştır. Bu motif hemen hemen bütün mi’râc-nâme ve mi’râciyelerde görülmektedir. Makalede, “mi’râca davetin tebliği” motifinin ifade edilmesini, Süleyman Çelebi (XV. yüzyıl) *Mevlid*’i (eski ve asıl metin, yeni ve değiştirilmiş metin) ile Şeyh Gâlib (1757-1799)’in *Hüsn ü Aşk*’ındaki şekilleri ile kıyaslanmıştır. Aynı motifin, değişik yüzyıllarda oluşturulan metinler arasındaki birbirine benzemeyen ifadeleri arasındaki farklar gösterilmiş; bu farkların doğmasına sebep olan tarihî ve sosyal sebepler yorumlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: *Mi’râc, mi’râciye, Süleyman Çelebi, Mevlid, Şeyh Gâlib, Hüsn ü Aşk, üslûp, teşrifat*

One Motive, Two Poets: Works of Süleyman Çelebi and Sheikh Galib Using the Motive of “Conveying the Call to Ascension”

Abstract: Ascension is the name of the heavenly miracle of history of religions and the journey of Muhammad from Mecca to Jerusalem and than to heavens. God has given “conveying the call to the ascension” assignment to Gabriel. Since there are not any verses or hadiths about how Gabriel performed this assignment, poets have represented it in different ways. The motif can be seen in all mirajnames and mirajiyas. In this paper, the motif of “conveying the call to the ascension” are compared between the Mawlid (old and original one- new and modified one) of Süleyman Çelebi (XV.century) and *Hüsn ü Aşk* of Şeyh Galib (1757-1799). Unlike expressions of the same motif in different texts of different centuries are examined and historical and social conditions that caused these differences are discussed.

Keywords: *Ascension, mirajiya, Süleyman Çelebi, Mawlid, Şeyh Gâlib, Hüsn ü Aşk, style, ceremony*

* Prof. Dr., İstanbul Aydın Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, metinakar@aydin.edu.tr

Giriş

Aynı sanat dallarında ve o sanat dallarının içindeki türlerde tekrar edilen, bununla birlikte kendi başlarına da ayrı ayrı birer birlik meydana getiren şekillerin ve grupların her birine motif diyebiliriz¹. Mi’râc-nâmelerde veya mi’râciyelerde, alt başlıklar hariç yaklaşık 40 civarında motif bulunduğunu biliyoruz (Akar, 1987:205-316). Davetin tebliği motifi de bunlardan biridir. Bu motifte Tanrı’nın Hz. Muhammed’i mi’râca davet etmesi, özellikle de davet işi ile görevlendirilen Cebrail’in Mekke’ye gelip Ümmü Hânî’nin evinde (veya Hatim’de) yatan peygamberi uyandırıp davetin duyurulması olayları anlatılır.

“Davetin tebliği” motifi, bir doktora tezi için incelenen bütün mi’râc-nâmelerde, (Laleli-II, İsmail Hakkı Bursavî, Nâyi Osman Dede, Süleyman Nahifî, Mecîdî, Hafız Ömer Yenişehirî, Abdülbâkî Ârif, Seyidî, Muhammed Fevzî ve Receb Vahyî) mevcuttur (Akar, 1987:211). Aşağıda karşılaştırmasını yaptığımız mi’râciyelerde olduğu gibi diğer mi’râciyelerde de birkaç beyitle de olsa “davetin tebliği” motifine değinilmiştir. Bugünkü bilgilerimize göre, “davetin tebliği” motifine en fazla yeri, Ârif (öl.1769), Dîvânî’ndaki mi’râciyede on altı beyitle vermiştir (Ârif, 1258:24-32). Kur’ân-ı Kerîm’de bu motifle ilgili âyet yoktur. Hadislerde ise bu motif üstü kapalı olarak zikredilmiştir. Bu sebeple şairler “davetin tebliği” motifini hayâlleri ile renklendirmişler, zenginleştirmişlerdir.

Süleyman Çelebi Mevlidi’nde (Eski ve Yeni Metinlerde) Motifin Anlatımı

Yazımızda, meşhur *Mevlid/Vesiletü’n-Necât* şairi Süleyman Çelebi ile *Hüsn ü Aşk* şairi Şeyh Gâlib’in “mi’râca

¹ Dilimize Fransızcadan geçmiş olan *motif* terimi, “Yan yana gelerek bir bezeme işini oluşturan ve kendi başlarına birer birlik olan öğelerden her biri, öge”, “Bir yapıtta sık sık yinelenen süsleyici öge.” “Bestenin bir parçasına çeşitli yönlerden birlik sağlayan belirleyici küçük birim.” şekillerinde de tanımlanmaktadır. <http://motif.nedir.com/#ixzz3LJcyBlN> (09.12.2014).

dâvet” motifini nasıl işlediklerini ele alacak ve iki şairin dili ve karakteri hakkında -sadece bu motif açısından- bazı tespitlerde bulunacağız. Kronolojik sıralamaya uyarak, şair ve eseri hakkında edebiyat tarihimizdeki iddiaları ve tartışmaları bir yana bırakarak, bilim ürünü (veya metni hazırlayanın ifadesiyle “ilme dayanılarak yazılmış”) olan *Mevlid* metinlerinden (Timurtaş, 1980: XV) hareketle işe Süleyman Çelebi ile başlamak isteriz.²

Süleyman Çelebi, *Vesîletü'n-Necât/Mevlid*, (eski ve asıl) metinden:

1. Bir gice isneyn gicesinde Resül
Ümmü Hânî evine kıldı nüzül
2. Anda-y-iken nâgehân ol yüzi ak
Cebre’îl cennetden irgürdi burāk
3. Tur berü gel yâ Muhammed tîz didi
Kim seni Hak hazretine ündedi
4. Turdı fi’l-hâl Muştafâ-yı mâh-rû
Cebre’îl katına vardı ilerü
(Timurtaş, 1980:43-49; Ateş, 1954:116-120.)

Manzumenin günümüz Türkiye Türkçesine nesren aktarılışı şöyle olabilir:

1. Bir gece, pazartesi gecesinde, [o Peygamber] Ümmü Hânî[nin]³ evine konuk oldu.

² Süleyman Çelebi XV’inci yüzyılda Anadolu’da, Bursa’da yaşadığı tahmin edilen bir şairimizdir. Onu Yıldırım Bayezid ile çağdaş sayanlar vardır. Hattâ, Bursa’da Çekirge semtine giden yol üzerinde türbesinin bulunduğu hakkında iddialar ve inanmalar olduğunu da literatürde görüyoruz. Hayatı hakkındaki belirsizlikleri bir yana bırakarak hemen Süleyman Çelebi’nin, *Mevlid*’i ile, bu edebî türün, bütün Türk mevlid edebiyatının şaheserini yazdığını ifade etmeliyiz. Çelebi ve eser hakkındaki bilim çalışmaları ve yayımların önde gelenleri şunlardır: Ahmed Aymutlu, *Süleyman Çelebi ve Mevlid-i Şerif*, İstanbul 1958; Neclâ Pekolcay, *Türkçe Mevlid Metinleri II, Süleyman Çelebi Mevlidi Metni*, Dr. tezi, İstanbul 1950; Ahmet Ateş, *Süleyman Çelebi, Vesîletü'n-Necât*, Ankara 1954; M. Fatih Köksal, *Mevlid-nâme*, Ankara 2011.

³ Ümmü Hânî, Hz. Ali’nin kız kardeşi, Hz. Muhammed’in amcası Ebû Tâlib’in kızıdır. 50/670’ten sonra vefat etmiştir.

2. *Oradayken ansızın o yüzü ak Cebrâ’îl cennetten [bir] burak ulaştırdı [alıp geldi.]*

3. [*Cebrâ’îl,*] “Ey Muhammed! Tanrı seni yanına çağırdı/ davet etti.. Kalk, tez beri gel! [dedi].

4. *Ay yüzlü Mustafa hemen kalktı, ileriye, Cebrâ’îl’in önüne vardı.*

Süleyman Çelebi’nin yukarıdaki ifadelerinde bazı hususlar dikkatimizi çekmektedir:

1. Metinde Tanrı’nın davet sözleri yoktur.

2. Çağrı sözleri Cebrâ’îl’in kelimeleri ile ifade edilmiştir.

3. Şair, Cebrâ’îl’i, Hz. Muhammed (s.a.v.)’e karşı nazik bir dille, diplomatik dille seslenmemektir. “Kalk!”, “beri gel!”, “çabuk!” gibi emir sözleri şiir diline de, Cebrâ’îl’e de yakışmamaktadır; kabacadır. Bu sözler belki, “samimiyet, sevinç sözleri olabilir” diye tevil edecekler bulunabilir ama hiçbir zaman unutmamalıyız ki Allah katında Hz. Muhammed (s.a.v.), Cebrâ’îl’den her bakımdan değerlidir, kıdemlidir, büyüktür. Büyüğe emredilmez, istirahat edilir.

Şeyh Gâlib’in Hüsn ü Aşk’ında Aynı Motifin Anlatımı

Şeyh Gâlib’in Hüsn ü Aşk’ında bulunan mi‘râciyede “mi‘râca davet” motifinin işlenişi aşağıdaki beyitlerde görülmektedir:

1. Gönderdi Hudâ edüp meşîyyet
Cibrîl-i Emîn’i peyk-i da‘vet
2. Her geh ki inerdi âsmândan
San ‘arş’a çıkardı hâk-dândan
3. Tebşîr kılup surûş-ı a‘zâm
Dedi ki, “Eyâ Resûl-i ekrem

4. Adın kodılar Burāk-ı yektā
Geldi ayağına ‘Arş-ı a‘lā
5. Eyle güzer ‘Arş u āsmānı
Mahzūn buyurma lāmekānı”
6. Ol maksad-ı kün fe-kān-îcād
Fermān-ı Hudā’ya oldu münkād (Tâhir, 1339: 4)

1. *Tanrı emredip Cibrîl-i Emîn’i davet görevlisi (olarak Hz. Muhammed (s.a.v.)’e gönderdi.*

2. *O, her ne zaman gökten inse, sanki yerden ‘Arş’a çıkar [gibi sevinir]di.*

3. *En büyük melek [Cebrâ’îl], müjdeleyip, “Ey çok şerefli/çok cömert olan Peygamber!” dedi.*

4. *Çok yüce olan Arş, benzeri yaratılmamış burak adıyla ayağına geldi.*

5. *Gök[ler]i ve ‘Arş’ı geç; mekânsızlık âlemini mahzun buyurma /hüzünlendirme.*

6. *O yaratışın maksadı olan [Peygamber] Tanrı’nın buyruğuna uydu/itaat etti.*

Şeyh Gâlib’in Hüsn ü Aşk’ında yer alan bu “davet motifi” dört bakımdan dikkate değer ifadeler ihtiva etmektedir:

1. Resulullah’ı, Tanrı’ya, Arş’tan da ötede olan “mekânsızlık âlemi”ne götürecektir olan binit, “benzeri yaratılmamış Burak” olarak tavsif edilmiştir. Bu Burak da arşın kendisidir. Yani yüce arş, Peygamber’in ayağına gelmiştir.

2. Burak vasfı hakkındaki bu farklı bir görüş, bizim incelediğimiz yüzlerce mi’râciye ve mi’râc-nâmenin hiçbirinde yoktur. Tamamen orijinal bir ifadedir.

3. Cebrail, fevkalade dikkatle ve kibar bir dille, hattâ diplomatik bir nezâketle konuşturulmuştur. Kabalığın zerresi yoktur.

4. Tavırlar da olağanüstü inceliktedir: **Sevgili bir yere davet edilir; emredilmez.** Davet eden, misafirin huzura gelmesini kolaylaştıracak önlemler alır, sahip olunan imkânlar, araçlar seferber edilir. Seçilen ulaşım aracı da çağırılanın, davet eden nezdindeki değeri ile uyumlu olur. Bundan dolayı binit olarak Arş yollanmıştır. Çünkü, Hz. Muhammed (s.a.v.) göklerin/âlemlerin yaratılma sebebidir ve göklerde, -Tanrı hariç-, mekân tutan tutmayan her şeyden, Arş’tan büyüktür, değerlidir.

Mukayese

Biz mukayeseyi elbette “**eski ve asıl**” olduğu iddia edilen Mevlid metni üzerinden yapacağız.

İki metin arasında oldukça büyük üslûp ve ifade farkı var. Mevlid metnindeki ifadeler bugünkü nezaket anlayışımıza uygun görünmemektedir; kabadır. Şeyh Gâlib ise zarif bir dille, nezaket diliyle meseleyi arz etmiştir. İki metin arasındaki bu fark elbette iki ayrı zaman ve iki ayrı insan tarafından yazılmış olmasından doğuyor. Süleyman Çelebi (ö. 825?/1422?) Eski Anadolu veya merhum Faruk K. Timurtaş’ın ifadesi ile Eski Türkiye Türkçesi’nin kullanımında olduğu “Beylikler Dönemi” şairidir. Türkçe bu sırada yeniden komşu dillerin önüne çıkmış, devlet, sanat ve bilim dili olmuştur (Köprülü, 1980: 354). Edebiyat dili olarak da henüz XVI, XVII ve XVIII’inci asırların ihtişamına ulaşamamış, bir “imparatorluk dili” olmamıştır. Bu sebeple nezaketçe elbette daha geride olacaktır. Bilindiği gibi imparatorluklar beraberinde teşrifat ve teşkilâtı getirirler. Nitekim Osmanlı devlet teşkilâtında, ilk defa Fatih Sultan Mehmed tarafından merasime dair kurallar tespit ettirilip bir kanun-nâme içinde toplatılmış; teşrifat/protokol

işleri ile ilgilenmek üzere, Sultan II. Bayezid döneminde, Hazine-i Âmirî bünyesinde bir kâtip görevlendirilmiş; bu şahsın görevleri ve statüsü tayin edilmiş; daha sonra Sultan IV. Mehmed zamanında da gelişen ihtişama cevap verecek nitelikte yeni bir kanun-nâme ortaya konulmuştur (Karaca, 2011:570). Osmanlı İmparatorluğunun protokol uygulamaları konusunda, Sahafîler Şeyhi-zâde Es'ad Efendi (1786-1847/48)'nin Teşrifât-ı Kadîme'si ile (Levend, 1973: 332) ile XVII'nci asır sonları ile XVIII'inci asır başlarında yaşayan Teşrifâtî-zâde Mehmed Efendi'nin Defter-i Teşrifât'ı (Çalışkan,1994: 94) gibi iki önemli esere de sahibiz.

İmparatorluk olgusu ve buna bağlı olarak teşrifatın gelişmesi gibi iki unsur dil üzerinde de önemli etki yaratır; yukarıda kıyaslanan iki metinde de bu fark açıkça görülmektedir. Özellikle “teşrifat” halkın dilinden çok ayrı bir dil oluşturur. Bu dil de nezaket dili, yerine göre de diplomasi dili olur.

Farkın bir başka sebebi de şairlerin yetiştiği, beslendiği uzak ve yakın çevre (aile, aile dostları, mahalle, medrese, tekke vb.) ile mensup olduğu kültür ve inanç dairelerinin (din, mezheb, tarikat vd.), sosyal tabakalarının başka başka olmasıdır. Tabii olarak mizaç farkının da ayrı ifade şekillerine, ayrı üslûplara sebep olduğunu unutmamalıyız.

(Yeni ve Değişik) Mevlid Metninde “Mi'râca Davetin Tebliği” Motifi

“Mi'râca davetin tebliği” motifi Süleyman Çelebi *Vesîletü'n-Necât/Mevlid*'inin, **(yeni ve değişik) metninde** şöyledir:

1. Ol hümâyûn-baht u ol kadri yüce
Ümmü Hânî hânesindeydi gice
2. Anda iken nâgehân ol yüzi ak
Cennete var didi Cebrâ'îl'e Hâk

3. Bir muraşşa ' tâc al hulle⁴ kemer
Hem dahi al bir Burâk-ı mu 'teber
4. Ol habîbüme ilet binsün anı
'Arş'umı seyreylesün görsün beni
5. Aldı Cebrâ'îl Burâk'ı ol zamân
Tâ cenâb-ı Ahmed'e geldi hemân
6. Hak selâm itdi saña yâ Mustafâ
Kim mübârek hâtiruñ bulsun safâ
7. Didi kim gelsün konuklaram anı
'Arş'uma seyreylesün görsün beni
8. Cümlesi anuñ yüzün görmek diler
Ayaguña yüzlerin sürmek diler
9. İşbu gice bir gicedür ey Emîn
Olısar 'ayne'l-yakîn hakke'l-yağîn
10. Bu gice zâhir olur esrâr-ı Hağ
Gösteriserdür saña dîdâr Hağ
11. Zemzemeyle toldı kevn ile mekân
'Arş'a vardı didiler Fahr-ı Cihân
12. Hem sekiz cennet kapusın açdılar
Yolun üstüne cevâhir saçdılar
13. Gel gidelüm Hazret'e yâ Mustafâ
Muntazırdur anda aşhâb-ı safâ
14. Saña cennetden getürdüm bir Burâk
Da'vet-i Rahmân'dur ey nûr-ı Hağ

*1. O kutlu talihli ve değeri yüce (olan Peygamber),
gece, Ümmü Hânî[nin] evindeydi.*

*2. O yüzü ak [Peygamber] orada iken, ansızın, Tanrı
Cebrâ'îl'e, 'Cennete git;'*

⁴ Metinde: hülle.

3. 'Cevahirle süslenmiş bir tâc, cennet elbisesi, kemer; hem de en iyisinden bir Burak al'

4. 'O sevgili [kulum]a ilet, binsin; arşımı seyretsin, beni görsün' dedi.

5. Cebrâ'îl o zaman Burak'ı aldı, hemen tâ Ahmed cenablarının huzûruna geldi.

6. Ey Mustafa! Kutlu hatırın safa bulsun, Tanrı sana selâm söyledi/yolladı.

7. "Gelsin, misafir ederim, Arş'ımı gezsın/dolaşsın, beni görsün" dedi.

8. [Göklerde bulunanların] hepsi onun yüzünü görmek diler; ayağına yüzünü sürmek diler."

9. "Ey güvenilir [Cebrâ'îl]! İşte bu gece, [Peygamber'in], görmediği hâlde varlığından hiç şüphe etmediği Tanrı'yı şeksiz şüphesiz göreceği bir gecedir."

10. "Bu gece Tanrı sırları açıkça görünür; Tanrı'nın sana [eşsiz güzellikte olan] yüzünü gösterecektir.]

11. [Mi'râc haberi duyulunca] Arş ve kâinat sevinç nağmeleri ile doldu [ve] "Dünyanın övüncü [olan Hz. Peygamber (s.a.v.)] Arş'a vardı" dediler.

12. [Melekler] sekiz cennetin kapısını açtılar; yolun[un] üstüne mücevherler saçtılar.

13. "Ey Mustafa! Gel, Tanrı'ya gidelim. Orada [seni] gönlü temiz ve şen olanlar/büyük melekler bekliyor."

14. "Ey Allah'ın nuru [Hz. Muhammed (s.a.v.)]! [Bu davet] Esirgeyen/Rahmân [olan] Tanrı'nın davetidir. Sana [binit olarak] cennetden bir [de] Burak getirdim."

“Yeni ve değişik” Mevlid metni, “eski ve asıl metin”le kıyaslanınca, ortaya, “yeni ve değişik” metin lehine hükümler çıkıyor:

- 1.Öncelikle anlatım tekniği düzgündür.
- 2.“Davetin tebliğinden önceki konuşmalara, emirlere geniş yer verilmiştir.
3. Cebrâ’îl düzgün, zarif bir dille konuşturulmuştur. Kaba ifadeler yoktur.
4. “Davet, kısaca belirtilmemiş, on dört beyte yayılarak anlatılmıştır.

Yeni ve Değişik Mevlid’deki Farklaşmanın Sebepleri Neler Olabilir?

Bir kitabın (yani Vesîletü’n-Necât’ın) eski ve yeni nüshaları arasında bu kadar büyük fark nasıl doğmuştur? Bu değişmiş ve gelişmiş ifadeler kimin veya kimlerindir? Bu sorulara delile, belgeye dayanan bir cevap veremeyeceğiz. Ancak, elyazması eserlerin çoğaltılması esnasında değişikliğe uğradığını biliyoruz. Kâtiplerin de beğenmediği kelimeleri, vezni bozmadan veya bozma pahasına değiştirdikleri ehlinin malumudur. Kadı Burhaneddin Dîvânı’nı 796/1393-1394 yılında kopya eden Halil Bin Ahmed’in de bu tür tasarruflarda bulunduğunu görüyoruz (Ergin,1980:IV; Akar, 1998:7-9).

Bazen eser o kadar çok değişir ki aslî nüshaya, şairin elinden çıkan nüshaya ulaşmak hemen hemen hiç mümkün olmaz. Özellikle kütüphaneciler tarafından “Mevlid hikâyeleri”, Âmil Çelebioğlu tarafından da “halk tipi mesneviler” diye adlandırılan “basit plânlı mesneviler”in bazen değil ilmî metnini kurmak, müellifin adını bile tespit etmek mümkün olamamaktır. Araştırmacılar bu durumda ya en eski tarihli nüshayı veya kendilerince “düzgün” sayılan bir

nüshayı esas alarak, bazen de “sağlam” olduğuna inanılan bir nüshayı, ona yakın bir nüsha ile mukabele ederek eser verirler (Ersoylu, 1996:III; Uçman vd., 2013:57).

“Telhis”/hülâsa esnasında da bir edebî eser değişebilir. Bunun en güzel örneğini, Bitlisli İdris’in Selim-nâme’sini, Rûznâme’ci Ali Bey’in isteği üzerine “telhis” ederken Cevrî (ö.1065/1754) ortaya koymuştur (Atik, 2012, 21-36).

Aynı konu/tema hatta beğenilen aynı eser üzerinde kalem oynatan farklı sanatçılar, asırlarca, anonimleşen ve başkalaşan metni işleye işleye, “daha güzel”e ulaşabilirler. Daha iyisini, daha güzelini yaratma gayreti içinde olan bu sanatçıların katkıları (?) ile Süleyman Çelebi’nin Mevlid’inde olduğu gibi, nerdeyse tamamen farklı bir metin de ortaya çıkabilir.

Kaynaklar

- Akar, Metin. (1987). *Türk Edebiyatında Manzum Mi'râc-nâmeler*, 1000 Temel Eser Dizisi:131, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- Akar, Metin. (1998). Bizi Yanıltanlar: Kâtipler, *Dursun Yıldırım Armağanı*, Ankara, s. 7-9.
- Ârif. (1258). Mi'râciyye-i Server-i Kâ'inât, *Dîvân*, Kahire: Bulak Matbaası.
- Atik, Arzu. (2012). Bir Hulasa Denemesi: Cevrî ve Selîmnâme'si, *Divan Edebiyatı Araştırmaları Dergisi* (8), İstanbul, s. 21-36.
- Çalışkan, Filiz. (1994). Defter-i Teşrifât, *DİA*, C. IX, İstanbul, s.94.
- Ersoylu, Halil. (1996). *Kız Destanı*, Ankara: TDK Yayınları,
- Karaca, Filiz. (2011). Teşrifat, *DİA*, C. XL, İstanbul, s. 570-572.
- Köprülü, M. Fuad. (1980). *Türk Edebiyatı Tarihi*, 2. Basım, İstanbul: Ötüken Yayınları.
- Süleyman Çelebi. (1954). *Vesiletü'n-necat*, (hzr.: Ahmet Ateş), Ankara: TTK Yayınları.

- Süleyman Çelebi. (1980). *Mevlid*, (hızr.: Faruk K. Timurtaş), 3. Basım, İstanbul.
- Şeyh Gâlib. (1339). *Hüsn ü Aşk*, (nşr.: Tâhirü'l-Mevlevî), Mahfel Mecmua-i İslâmiyyesi Neşriyâtından: 2, İstanbul: Matba'a-i 'Âmire.
- Uçman, Abdullah-Koncu, Hanife-Çakır, Müjgân. (2013). *Sinanoğlu Mevlidi (Ümîzü'l-Müznibin)*, İstanbul: Kitabevi Yayınları.